

3. Jeżeli fundusz tworzony w sposób określony w ust. 1, z uwzględnieniem zwiększeń określonych w § 1 ust. 3 i 4, przekroczy wielkość środków odpowiadających 5% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac, z nadwyżki przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” tworzy rezerwę na nagrody i cele socjalno-bytowe.

4. Jeżeli fundusz utworzony w sposób określony w § 1 ust. 2, 3, 4 i 5 nie znajdzie pokrycia w przeznaczony na ten cel części zysku, przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” może uzupełnić fundusz:

- 1) z rezerwy tworzonej w sposób określony w ust. 3,
- 2) w razie braku środków rezerwowych — z zysku roku bieżącego z potrąceniem tej kwoty z zysku roku następnego.

§ 3. Podstawą do ustalenia części zysku przeznaczony na fundusz jest zysk zweryfikowany w sposób określony w obowiązujących przepisach.

§ 4. W razie niewykonania 5% lub więcej planu przewozów, przedsiębiorstwo może utworzyć fundusz w ciężar kosztów tylko do wysokości 0,2% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac.

§ 5. Za uzasadnione przekroczenie planowanego osobowego funduszu płac uznaje się zmiany w planie osobowego funduszu płac dokonane na podstawie obowiązujących przepisów lub odpowiednich decyzji Rady Ministrów, Prezydium Rządu, Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Komitetu Pracy i Płac.

§ 6. 1. Środki funduszu przeznacza się:

- 1) w 60% na nagrody indywidualne dla pracowników,
- 2) w 40% na budownictwo mieszkaniowe i inne cele socjalno-bytowe pracowników.

2. Fundusz w części przeznaczony na nagrody indywidualne dla pracowników Minister Komunikacji przydziela:

- 1) jednostkom organizacyjnym przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” odpowiednio do wyników i konkretnych osiągnięć w realizacji zadań przewozowych i eksploatacyjnych kolei,

2) pracownikom za szczególne osiągnięcia w realizacji zadań gospodarczych.

3. Zasady podziału funduszu ustala Minister Komunikacji w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Kolejowych Polskiej Rzeczypospolitej, Ludowej.

§ 7. 1. Wypłata środków z funduszu może nastąpić po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” w ustalonym trybie i po stwierdzeniu, że zostały spełnione warunki tworzenia funduszu.

2. Przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” może jednak dokonywać po upływie I półrocza wypłat zaliczkowych w wysokości nie przekraczającej 0,5% osobowego funduszu płac planowanego na ten okres.

3. Jeżeli po zakończeniu roku okaże się, że przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” nie uzyskało prawa do utworzenia funduszu, wówczas wypłaty zaliczkowe obciążają fundusz rezerwowy określony w § 2 ust. 3, a w razie braku środków z tego funduszu — fundusz roku następnego.

§ 8. W zakresie uregulowanym uchwałą tracą moc przepisy:

- 1) uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162 i z 1961 r. Nr 81, poz. 343),
- 2) zarządzenia nr 28 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 maja 1967 r. w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski Nr 28, poz. 128).

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Komunikacji i Finansów oraz Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

50

UCHWAŁA Nr 25 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1972 r.

w sprawie Inspekcji gospodarki samochodowej.

W celu podniesienia ekonomiczności i efektywności transportu samochodowego oraz zwalczania marnotrawstwa i nieprawidłowości w gospodarce samochodowej Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych:

- 1) zwiększą nadzór i kontrolę nad gospodarką samochodową w uspołecznionym transporcie samochodowym,
- 2) utworzą w podporządkowanych im wydziałach komunikacji oddziały inspekcji gospodarki samochodowej, zwane dalej „Inspekcją”,
- 3) wykorzystają dla obsadzenia Inspekcji we wszystkich wydziałach komunikacji dotychczasowe etaty osobowe inspektorów gospodarki samochodowej oraz w wydziałach komunikacji prezydium wojewódzkich rad narodowych etaty pozostałe po zlikwidowanych oddziałach dróg lokalnych,

4) spowodują wydatne zwiększenie przez wydziały komunikacji prezydium wojewódzkich rad narodowych liczby nieetatowych inspektorów gospodarki samochodowej oraz organizowanie systematycznego ich szkolenia i instruktażu.

§ 2. 1. Zadaniem Inspekcji jest kontrola prawidłowości prowadzenia gospodarki samochodowej i transportu samochodowego przez urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa państwowe i inne państwowe jednostki organizacyjne oraz organizacje społeczne dotowane z budżetu Państwa.

2. Zadania swoje Inspekcja wykonuje przede wszystkim przez kontrolę pojazdów samochodowych przeprowadzaną na drogach publicznych, a także przez kontrolę garaży, zajezdni i innych miejsc eksploatacji pojazdów samochodowych.

3. Kontrolę podlegają również spółdzielnie i ich związki oraz kółka rolnicze i ich związki w zakresie przewidzianym obowiązującymi przepisami.

§ 3. Do zakresu działania Inspekcji należy w szczególności:

- 1) kontrola przestrzegania przepisów i norm obowiązujących w transporcie samochodowym i gospodarce samochodowej,
- 2) ujawnianie nieprawidłowości i marnotrawstwa w transporcie samochodowym i gospodarce samochodowej,
- 3) kontrola prawidłowości korzystania z uprawnień do prowadzenia transportu samochodowego oraz prawidłowości dokumentacji eksploatacyjno-przewozowej stosowanej w tym transporcie,
- 4) kontrola prawidłowości wykorzystania pojazdów samochodowych i przyczep,
- 5) współdziałanie z organami Milicji Obywatelskiej w zakresie bezpieczeństwa i porządku ruchu na drogach publicznych oraz zwalczania przestępstw gospodarczych dokonywanych w zakresie transportu samochodowego lub w związku z tym transportem.

§ 4. Inspektorzy gospodarki samochodowej przy wykonywaniu swoich zadań są uprawnieni do:

- 1) wstępu na teren kontrolowanych jednostek, w szczególności do zajezdni, garaży, warsztatów i innych obiektów i pomieszczeń związanych z prowadzeniem transportu samochodowego i gospodarki samochodowej, przeprowadzania kontroli dokumentów i ksiąg oraz stanu technicznego pojazdów, sprzętu i urządzeń,
- 2) żądania od kierowników kontrolowanych jednostek, kierowników kontrolowanych pojazdów i osób dysponujących pojazdami oraz od jednostek nadrzędnych nad kontrolowanymi jednostkami potrzebnych informacji i wyjaśnień.

§ 5. 1. W razie stwierdzenia przez Inspekcję naruszenia zasad gospodarki samochodowej, jeżeli natychmiastowe przerwanie stwierdzonego stanu rzeczy jest konieczne dla uniknięcia strat lub zabezpieczenia majątku zakładu pracy przed kradzieżą lub zniszczeniem (spaleniem), kierownik właściwego wydziału komunikacji uprawniony jest do wydania odpowiednich dyspozycji wiążących dla kontrolowanej jednostki. O wydanych dyspozycjach kierownik wydziału komunikacji zawiadamia jednostkę nadrzędną nad kontrolowaną jednostką.

2. Niezależnie od uprawnień wymienionych w ust. 1 oraz wynikających z przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, kierownik wydziału komunikacji powinien występować z wnioskami do kierowników kontrolowanych jednostek o ukaranie w drodze służbowej pracowników winnych naruszenia przepisów o transporcie samochodowym i gospodarce samochodowej, a w stosunku do kierowników kontrolowanych jednostek — z odpowiednimi wnioskami do kierowników ich jednostek nadrzędnych.

3. Kierownik wydziału komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej jest upoważniony do cofnięcia wydanego jednostce zezwolenia lub potwierdzenia zgłoszenia na prowadzenie transportu samochodowego, jeżeli na podstawie wyników inspekcji stwierdzono, że przekroczone zostały przepisy przewozowe, a gospodarka samochodowa prowadzona jest w sposób nieprawidłowy. Pojazdy zbędne w wyniku cofnięcia zezwolenia lub potwierdzenia zgłoszenia należy przekazać innej jednostce wskazanej przez wydział komunikacji bądź sprzedać w drodze przetargu lub skasować zgodnie z obowiązującymi przepisami.

4. Upoważnia się kierownika wydziału komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej do nakładania na państwowe jednostki organizacyjne kary pieniężnej w wysokości

do 50 000 zł w razie stwierdzenia przez Inspekcję rażących nieprawidłowości, zwłaszcza w zakresie dbałości o stan techniczny pojazdów samochodowych, marnotrawstwa w gospodarce materiałowej, nieprawidłowej eksploatacji i wykorzystania taboru samochodowego; dotyczy to w szczególności jednostek, w których przeprowadzona w zakresie gospodarki samochodowej poprzednia inspekcja lub inspekcje wykazały podobne nieprawidłowości. Kara pieniężna podlega zarachowaniu na dochód budżetu Państwa.

5. Od decyzji kierownika wydziału komunikacji określonej w ust. 4 zainteresowanej jednostce przysługuje odwołanie w terminie czternastu dni do Ministra Komunikacji.

§ 6. 1. Minister Komunikacji przekształca dotychczasowy Wydział Inspekcji Samochodowej w Departamencie Komunikacji Drogowej Ministerstwa Komunikacji na Główny Inspektorat Gospodarki Samochodowej w tymże departamencie, z Głównym Inspektorem w stopniu wicedyrektora departamentu na czele.

2. Główny Inspektor Gospodarki Samochodowej może powoływać nieetatowych inspektorów gospodarki samochodowej przy Głównym Inspektoracie.

§ 7. Minister Komunikacji określi:

- 1) zasady powoływania i odwoływania nieetatowych inspektorów gospodarki samochodowej oraz wymagania kwalifikacyjne, jakim powinni oni odpowiadać,
- 2) szczegółowy zakres i sposób przeprowadzania inspekcji przez inspektorów gospodarki samochodowej etatowych i nieetatowych,
- 3) sposób sporządzania przez inspektorów gospodarki samochodowej (etatowych i nieetatowych) materiałów poinpekcyjnych i ich wykorzystania.

§ 8. 1. Upoważnia się Ministra Komunikacji do przyznawania nagród pieniężnych inspektorom gospodarki samochodowej za wydajne wyniki ich pracy.

2. Przy ustalaniu wysokości nagrody dla inspektora lub zespołu inspektorów należy uwzględnić przede wszystkim konkretne osiągnięcia w zwalczaniu marnotrawstwa, nadużyć i nieprawidłowości w gospodarce i transporcie samochodowym.

3. Upoważnia się Ministra Finansów w porozumieniu z Ministrem Komunikacji do ustalania w budżecie Ministerstwa Komunikacji kredytów na nagrody dla inspektorów gospodarki samochodowej w wysokości 600 000 zł rocznie. Minister Finansów na wniosek Ministra Komunikacji może ustalać kredyty w większej kwocie od wyżej wymienionej, odpowiednio do wzrostu liczby inspektorów gospodarki samochodowej.

4. Minister Komunikacji określi szczegółowy tryb i zasady przyznawania nagród inspektorom gospodarki samochodowej.

§ 9. Inspektorzy gospodarki samochodowej (etatowi i nieetatowi) w czasie wykonywania obowiązków służbowych są uprawnieni do bezpłatnego korzystania z przejazdów pojazdami samochodowymi jednostek wymienionych w § 2 w zakresie i na warunkach ustalonych przez Ministra Komunikacji.

§ 10. 1. Inspektorom etatowym gospodarki samochodowej przysługuje prawo do umundurowania i odzieży ochronnej.

2. Inspektorzy etatowi gospodarki samochodowej nie występujący w umundurowaniu oraz inspektorzy nieetatowi obowiązani są w czasie wykonywania obowiązków służbo-

wych do posiadania znaczka służbowego, którego wzór określił Minister Komunikacji.

3. Minister Komunikacji określi w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac wzór umundurowania inspektorów gospodarki samochodowej, wzory odznak służbowych oraz warunki używania umundurowania i odzieży ochronnej.

4. Stosowanie przepisu ust. 1 może być rozciągnięte na nieetatowych inspektorów gospodarki samochodowej w trybie przewidzianym w ust. 3.

§ 11. Niezależnie od przepisów §§ 1—10, dotyczących usprawnienia organizacji i zakresu działania inspekcji gospodarki samochodowej, zobowiązuje się wszystkich ministrów i kierowników urzędów (instytucji) centralnych do usprawnienia gospodarki samochodowej w podległych im lub nadzorowanych jednostkach transportu samochodowego, w szczególności do spowodowania lepszego wykorzystania taboru samochodowego, sprawniejszej organizacji przewozów oraz wzmoczenia nadzoru nad tymi jednostkami.

§ 12. Przepisów uchwały nie stosuje się do:

- 1) jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej, z wyjątkiem przedsiębiorstw mu podległych,
- 2) jednostek podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii, Instytutu Geodezji i Kartografii oraz przedsiębiorstw podległych temu ministrowi,
- 3) zakładów karnych, aresztów śledczych, ośrodków przystosowania społecznego i zakładów dla nieletnich podległych Ministrowi Sprawiedliwości,
- 4) jednostek podległych Prokuratorowi Generalnemu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 13. W § 6 ust. 3 pkt 2 uchwały nr 106 Rady Ministrów z dnia 19 maja 1967 r. w sprawie wytycznych dla ustalenia stawek taryfowych za przewozy środkami masowej komunikacji miejskiej dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) inspektorom gospodarki samochodowej na czas wykonywania inspekcji”.

§ 14. Minister Finansów przesunie z dniem 1 stycznia 1972 r. z działu 50, rozdział 5621 część 86 — „Transport i łączność” — do działu 91 „Administracja państwowa” — zgodnie z wnioskiem zgłoszonym przez Ministra Komunikacji — etaty osobowe i osobowy fundusz płac z przeznaczeniem na potrzeby Inspekcji z podziałem na województwa.

§ 15. Ilekroć w uchwale jest mowa o prezydiach wojewódzkich rad narodowych, należy przez to rozumieć także prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 16. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Komunikacji, Ministrowi Finansów, innym zainteresowanym ministrom oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych.

§ 17. Tracą moc:

- 1) uchwała Prezydium Rządu z dnia 14 grudnia 1950 r. w sprawie powołania inspektorów gospodarki samochodowej (Monitor Polski Nr A-133, poz. 1698),
- 2) uchwała nr 80 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1967 r. w sprawie przyznawania nagród pieniężnych inspektorom gospodarki samochodowej.

§ 18. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 marca 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

51

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 stycznia 1972 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płatniczych na cele prywatnego pobytu za granicą.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 3 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 19 grudnia 1968 r. w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płat-

niczych na cele prywatnego pobytu za granicą (Monitor Polski z 1968 r. Nr 54, poz. 389, z 1971 r. Nr 16, poz. 115, Nr 32, poz. 204 i Nr 60, poz. 404) skreśla się zdanie drugie.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: S. Jędrychowski

52

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 18 stycznia 1972 r.

w sprawie ustalenia kategorii potrzeb mieszkaniowych oraz kolejności i trybu ich zaspokajania przy przydziale mieszkań pozostających w dyspozycji rad narodowych i zakładów pracy.

Na podstawie § 1 ust. 5 i § 12 uchwały nr 280 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie zasad przydziału mieszkań (Monitor Polski Nr 60, poz. 397) w porozumieniu

z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje: